

Животъ живей. Възмогнати надъ него
Живеятъ други, — временната брeнностъ
Отхвърлятъ те, и въ туй що е подъ нея —
Въ идеята — проникватъ. На света
Единъ я въ слово пламенно изказва,
Другъ въ бой за нея лее си кръвта,
Съ длето на мряморъ трети я изрязва
И я отъ днесъ изпраща въ вечността!»

И той, изправенъ, хвърли погледъ гордъ
Наоколо си; своя тежъкъ млатъ
Изви, замахна — и въ несвясъдари
Въ коляното Мойсея, като викна:
«Идеята на времето пренесъ
Ти въ вечността... Мойсею говори!»

